täiskaswand inimene; siis lugu lähäb teiseks. Waadage, kaks asja peate siis tegema: tööd ja palwet, nönda et käed, silmad, körwad, kõik liikmed ja mõistus oleksid liikwel! Aga mõni teeb enam, waewab ennast tühja murega: kui haigus tuleb, mis siis? kui talwe külm, kust saan sooja? kui pöud rikub wilja, kust leiba wõtta? See on rumalus. Mõtle ommeti, kui rika mehe laps ütleks: kingad, kuub katki; kes annab uusi? — töeste, sina naerakšid seda last; ta saab ju isa käest. — Nüüd mõtle jälle: Kes kõigerikkam on, Jumal taewas on sinu isa, tema ütleb: „(Laulu r. 50, 10.) Kõik metslojukšed on minu päralt, metslojukšed mägede peäl tuhande kaupa!“ Kes lojuste murepidaja, ega see sind maha ei jäta. Taban mõnda tema rikusest köneleda; pea seda meeles, kui mure sinugi peale kipub.

Ameerika-maal on muu loomade hulgast iseäranis imelik üks tui sugu, mis kuhugi kauemaks elama ei jää, waid alati teekäimise peal. Tuhande ja miljooni*) kaupa on need linnud üheskoos; lendawad otsekui pilwe, kellest päike läbi ei paista ja kes nende alla juhtub, selle nie ei saa paremaks, sest lindude sõnnik sajab maha nagu lume kibermed. Nende toidus on kõiksugu wili, ja imelik on, et puhkades jääwad puu ökste külge rippuma suures tropis, sest teine hakkab teisest kinni, nagu mesilased teewad. Seda teewad nii hulgaliste, et puud, mis kaks jalga paksud, tüüka otsast wahešt murrawad, et oksad ja wõsud löhutud saawad, otsekui kange tuulega. Nende sõnniku kord on siis maas pool jalga kõrge, ja praginat kuulukse, kelle wastu inimese heäl ei hakka. Sina küsid: mis kasu sest on? Kuule. — Kui linnu trop äralãimud, siis jookseb rahwas senna koku, ja korjab need tuid ära, mis senna mahajäänud et olid haawatud ehk oksest surmuks löödud. Kord tuli niisuguse kohta keegi kolmesaa muumseaga, neid nuumas

*) mis miljoon on, taban pärast seletada.